

Hil dig, frelser og forsoner

Hil dig, frelser og forsoner!
verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!

Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked' du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hél?

Kærligheden, hjertegløden,
stærkere var her end døden,
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted

Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blod-skyld tvætte af!

Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
ræk mig hånd, når øjet brister!
sig: vi går til Paradis!